TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2019. gada 3. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – 17. panta 1. punkts – Jurisdikcija patērētāju līgumu jomā – "Patērētāja" jēdziens – Fiziska persona, kas ar brokeru sabiedrības starpniecību veic darījumus starptautiskajā valūtas tirgū – Regula (EK) Nr. 593/2008 (Roma I) – Direktīva 2004/39/EK – Jēdziens "privātais klients"

Lietā C-208/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Nejvyšší soud* (Augstākā tiesa, Čehijas Republika) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 13. martā un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 23. martā, tiesvedībā

Jana Petruchová

pret

FIBO Group Holdings Limited,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši K. Toadere [*C. Toader*], A. Ross [*A. Rosas*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un M. Safjans [*M. Safjan*] (referents),

ģenerāladvokāts: E. Tančevs [*E. Tanchev*],

sekretārs: M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 31. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *J. Petruchová* vārdā – *M. Hostinský*, *advokát*,

– *FIBO Group Holdings Limited* vārdā – *J. Komárek*, *advokát*,

– Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Šimerdová* un *M. Heller*, pārstāves,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2019. gada 11. aprīļa tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – čehu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 17. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Jana Petruchová* un *FIBO Group Holdings Limited* (turpmāk tekstā – "*FIBO*") saistībā ar lūgumu samaksāt starpību starp *J. Petruchová* gūto peļņu un peļņu, ko viņa būtu guvusi, ja *FIBO* būtu nekavējoties izpildījusi viņas rīkojumu pirkt valūtu.

Atbilstošās tiesību normas

Regula Nr. 1215/2012

3 Saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 15., 16. un 18. apsvērumu:

"(15) Jurisdikcijas noteikumiem vajadzētu būt ļoti paredzamiem, un tiem būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils. [..]

(16) Papildus atbildētāja domicilam vajadzētu būt alternatīviem jurisdikcijas pamatojumiem, kuru pamatā ir cieša saistība starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedības norisi. [..]

[..]

(18) Saistībā ar apdrošināšanas līgumiem, patērētāju līgumiem un darba līgumiem vājākajai pusei vajadzētu būt aizsargātai ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējie noteikumi."

4 Šīs regulas II nodaļas 4. iedaļā "Jurisdikcija attiecībā uz patērētāju līgumiem" ir ietverts tās 17.–19. pants. Minētās regulas 17. panta 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Lietās saistībā ar līgumiem, ko persona – patērētājs – noslēgusi ar mērķi, kas var būt uzskatāms par nesaistītu ar viņas arodu vai profesiju, jurisdikciju nosaka šajā iedaļā, neskarot 6. pantu un 7. panta 5. punktu, ja:

a) tas ir līgums par preču iegādi ar nomaksu pa daļām;

b) tas ir līgums par aizdevumu, kas atmaksājams pa daļām, vai par jebkāda cita veida kredītu, kas izsniegts, lai finansētu preču iegādi; vai

c) visos citos gadījumos – līgums ir noslēgts ar personu, kas veic komercdarbību vai profesionālo darbību patērētāja domicila dalībvalstī vai jebkādā citā veidā vērš šādas darbības uz minēto dalībvalsti vai vairākām dalībvalstīm, tostarp uz minēto dalībvalsti, un līgums ietilpst šādu darbību jomā.

[..]

3. Šī iedaļa neattiecas uz pārvadājuma līgumiem, izņemot līgumus, kas par kopēju cenu paredz apvienot ceļošanu un izmitināšanu."

5 Šīs pašas regulas 18. panta 1. punktā ir noteikts:

"Patērētājs var celt prasību pret otru līgumslēdzēju pusi vai nu tās dalībvalsts tiesās, kurā ir minētās puses domicils, vai arī, neatkarīgi no otras līgumslēdzējas puses domicila vietas, patērētāja domicila vietas tiesās."

6 Regulas Nr. 1215/2012 19. pants ir formulēts šādi:

"No šīs iedaļas noteikumiem var atkāpties vienīgi ar vienošanos:

1) ko panāk pēc strīda rašanās;

2) kas ļauj patērētājam celt prasību tiesās, kas nav šajā iedaļā norādītās tiesas; vai

3) kas ir noslēgta starp patērētāju un otru līgumslēdzēju pusi, kuriem abiem līguma slēgšanas laikā ir domicils vai pastāvīgā mītnes vieta tajā pašā dalībvalstī un kas piešķir jurisdikciju minētās dalībvalsts tiesām, ar noteikumu, ka šāda vienošanās nav pretrunā minētās dalībvalsts tiesību aktiem."

7 Šīs regulas 25. panta 4. punktā ir paredzēts:

"Vienošanās vai trasta dibināšanas akta noteikumi, ar ko piešķir jurisdikciju, nav spēkā, ja tie ir pretrunā 15., 19. vai 23. pantam vai ja tiesām, kuru jurisdikciju tie izslēdz, ir izņēmuma jurisdikcija saskaņā ar 24. pantu."

Romas I regula

8 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV 2008, L 177, 6. lpp.; turpmāk tekstā – "Romas I regula"), 7., 28. un 30. apsvērumu:

"(7) Šīs regulas materiāltiesiskajai darbības jomai un noteikumiem vajadzētu būt saderīgiem ar Padomes Regulu (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās [(OV 2001, L 12, 1. lpp.)] (Brisele I) un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 864/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (Roma II) [(OV 2007, L 199, 40. lpp.)].

[..]

(28) Ir svarīgi nodrošināt, ka uz tiesībām un saistībām, kas veido finanšu instrumentu, neattiecas vispārīgie noteikumi, kurus piemēro patērētāju līgumiem, jo tas varētu radīt situāciju, kad katram emitētajam instrumentam ir piemērojami dažādi tiesību akti, tādējādi mainot to būtību un traucējot to brīvu tirdzniecību un piedāvājumu. [..]

(30) Šīs regulas vajadzībām finanšu instrumenti un pārvedami vērtspapīri ir [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvas 2004/39/EK [(2004. gada 21. aprīlis), kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK (OV 2004, L 145, 1. lpp.)], 4. pantā minētie instrumenti."

9 Romas I regulas 1. panta "Materiāltiesiskā darbības joma" 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

"Šo regulu piemēro līgumsaistībām civillietās un komerclietās gadījumos, kas saistīti ar tiesību normu kolīziju."

10 Šīs regulas 6. pantā "Patērētāju līgumi" ir paredzēts:

"1. Neskarot 5. un 7. pantu, līgumu, ko fiziska persona mērķiem, kurus var uzskatīt par nesaistītiem ar viņas arodu vai profesiju, ("patērētājs") noslēgusi ar citu personu, kas darbojas, īstenojot savu arodu vai profesiju, ("uzņēmējs") reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā ir patērētāja pastāvīgā mītnesvieta, ja uzņēmējs:

a) savu komercdarbību vai profesionālo darbību veic valstī, kurā ir patērētāja pastāvīgā mītnesvieta; vai

b) kā citādi vērš šādu darbību uz minēto valsti vai vairākām valstīm, tostarp minēto valsti,

un ja līgums attiecas uz šādu darbību jomu.

[..]

4. Šā panta 1. un 2. punktu nepiemēro:

[..]

d) tiesībām un pienākumiem, kas veido finanšu instrumentu, un tiesībām un pienākumiem, kas veido noteikumus un nosacījumus, kuri reglamentē pārvedamu vērtspapīru emisiju, publisko piedāvājumu vai publisku pārņemšanas piedāvājumu, kā arī parakstīšanos uz kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu daļām un to izpirkšanu, ciktāl šīs darbības nav finanšu pakalpojuma sniegšana;

[..]."

Direktīva 2004/39

11 Direktīvas 2004/39 4. panta "Definīcijas" 1. punktā bija noteikts:

"Šajā direktīvā piemēro turpmāk sniegtās definīcijas.

[..]

10) "Klients" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kam ieguldījumu sabiedrība sniedz ieguldījumu pakalpojumus un/vai papildpakalpojumus.

11) "Profesionāls klients" ir klients, kas atbilst II pielikumā noteiktajiem kritērijiem.

12) "Privātais klients" ir klients, kas nav profesionāls klients.

[..]

17) "Finanšu instrumenti" ir instrumenti, kas noteikti I pielikuma C iedaļā.

[..]"

12 Direktīvas 2004/39 I pielikuma C iedaļā "Finanšu instrumenti" bija ietverts to finanšu instrumentu saraksts, uz kuriem attiecas šī direktīva, un to vidū atbilstoši šīs iedaļas 9. punktam ir arī "finanšu līgumi attiecībā uz starpībām".

13 Direktīvas 2004/39 II pielikuma I iedaļā "To klientu kategorijas, ko uzskata par profesionāļiem" bija precizēts:

"Šajā direktīvā visi turpmāk minētie klienti ir uzskatāmi par profesionāļiem visos ieguldījumu pakalpojumos un darbībās un finanšu instrumentos.

1) Vienības, kam jābūt pilnvarotām vai regulētām, lai darbotos finanšu tirgos. Turpmākais saraksts jāuzskata par sarakstu, kurā ietvertas visas pilnvarotās vienības, kas veic minēto vienību raksturīgās darbības, [..]:
   a) Kredītiestādes
   b) Ieguldījumu sabiedrības
   c) Citas pilnvarotas vai regulētas finanšu iestādes

   [..]

2) Lielie uzņēmumi, kas uzņēmuma līmenī izpilda divas no šādām apjoma prasībām:

   – kopsavilkuma bilance: EUR 20 000 000,

   – tīrais apgrozījums: EUR 40 000 000,

   – pašu kapitāls: EUR 2 000 000.

3) Valstu valdības, reģionu pašvaldības, valsts iestādes, kas pārvalda valsts parādu, centrālās bankas, starptautiskās un pārvalstiskās iestādes, piemēram, Pasaules banka, SVF, ECB, EIB un citas līdzīgas starptautiskās organizācijas.

4) Citas ieguldītājinstitūcijas [..]

Iepriekšminētās vienības uzskata par profesionāļiem. Tomēr jāatļauj tām pieprasīt, lai pret tām izturas kā pret neprofesionāļiem, un ieguldījumu sabiedrības var piekrist nodrošināt augstāku aizsardzības līmeni. Ja ieguldījumu sabiedrības klients ir kāds no iepriekšminētajiem uzņēmumiem, ieguldījumu sabiedrībai pirms pakalpojumu sniegšanas tas jāinformē, ka, pamatojoties uz sabiedrībai pieejamo informāciju, to uzskata par profesionālu klientu un ka pret to izturēsies kā pret profesionālu klientu, ja vien sabiedrība un klients nevienojas citādi. [..]

[..]"

14 Šīs direktīvas II pielikuma II iedaļā "Klienti, ko var uzskatīt par profesionāļiem pēc to pieprasījuma" ietilpa II.1. punkts "Identifikācijas kritēriji". Šajā punktā bija paredzēts:

"[..]

Tādēļ ieguldījumu sabiedrībām jāļauj jebkuru iepriekšminēto klientu uzskatīt par profesionāli, ja ir ievēroti attiecīgie kritēriji un procedūra, kas minēta turpmāk. Attiecībā uz šiem klientiem tomēr nevajadzētu uzskatīt, ka viņiem ir tirgus zināšanas un pieredze, kas ir salīdzināma ar I iedaļā minēto klientu kategoriju zināšanām un pieredzi.

Jebkādu atteikšanos no aizsardzības [..] uzskata par spēkā esošu tikai tad, ja [ir] atbilstīgs [..] novērtējums [..]

[..]

Veicot iepriekšminēto novērtējumu, jāievēro vismaz divi no šādiem kritērijiem:

– klients ir veicis būtiska apjoma darījumus attiecīgajā tirgū, vidēji veicot 10 darījumus vienā ceturksnī četru iepriekšējo ceturkšņu laikā,

– klienta tā finanšu instrumentu portfeļa apjoms, kas ir definēts kā apjoms, kurā ietverti skaidras naudas noguldījumi un finanšu instrumenti, pārsniedz 500 000 EUR,

– klients strādā vai ir strādājis vismaz vienu gadu finanšu nozarē specialitātē, kurā vajadzīgas zināšanas par paredzētajiem darījumiem vai pakalpojumiem."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

15 *J. Petruchová* dzīvo Čehijas Republikā. *FIBO* ir saskaņā ar Kipras tiesībām dibināta brokeru komercsabiedrība, kura darbojas kā profesionāle pārvedamu vērtspapīru jomā.

16 2014. gada 2. oktobrī *J. Petruchová* noslēdza ar *FIBO* pamatlīgumu (turpmāk tekstā – "pamatlīgums"), kura mērķis bija ļaut *J. Petruchová* veikt darījumus *FOREX* starptautiskajā valūtas tirgū (*Foreign Exchange*) (turpmāk tekstā – "*FOREX* tirgus"), izvietojot rīkojumus par bāzes valūtas pirkšanu un pārdošanu, ko *FIBO* veiktu, izmantojot savu tiešsaistes tirdzniecības platformu.

17 Šajā ziņā pamatlīgums paredzēja starp *J. Petruchová* un *FIBO* slēgt individuālus līgumus, kuri dēvēti par finanšu līgumiem attiecībā uz starpībām (turpmāk tekstā –"*CFD*"), kas ir finanšu instrumenti, kuru mērķis ir gūt peļņu no starpības starp valūtas maiņas kursiem, ko attiecīgi piemēro bāzes valūtas pirkšanai un pārdošanai attiecībā pret kotēšanas valūtu.

18 Lai gan *FOREX* tirgū ir iespējams veikt darījumus ar saviem līdzekļiem, *J. Petruchová* izmantoja iespēju veikt tirdzniecību ar "partijām" (viena partija ir 100 000 ASV dolāri (USD)) (aptuveni 88 000 EUR), izmantojot "sviras efektu". Šis mehānisms viņai ļāva veikt tirdzniecību ar lielāku līdzekļu daudzumu, nekā bija viņas rīcībā. Līdz ar to, pērkot bāzes valūtu, proti, "atverot pozīciju", viņai tika piešķirts aizdevums no *FIBO*, kuru viņa atmaksāja, "slēdzot pozīciju", t.i., pārdodot bāzes valūtu.

19 Pamatlīguma 30. punktā bija paredzēta vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu Kipras tiesām.

20 2014. gada 3. oktobrī *J. Petruchová* ar *FIBO* noslēdza *CFD*, saskaņā ar kuru viņa izvietoja rīkojumu pirkt 35 partijas atbilstoši valūtas maiņas kursam, kāds bija noteikts attiecībā pret Japānas jenu (JPY).

21 Tā kā *FIBO* darījumu sistēmā izveidojās gara pasūtījumu rinda, *J. Petruchová* izvietoto rīkojumu šī sabiedrība izpildīja ar 16 sekunžu aizkavēšanos, kuru laikā notika USD/JPY valūtas maiņas kursa svārstības *FOREX* tirgū. Rezultātā *FIBO* veica ASV dolāru summas, par kuru *J. Petruchová* bija izvietojusi rīkojumu, iegādi atbilstoši USD/JPY valūtas maiņas kursam, kas nebija tāds, kādu bija akceptējusi *J. Petruchová*, apstiprinot pirkšanas rīkojumu.

22 Saskaņā ar *J. Petruchová* teikto, ja viņas rīkojums pirkt bāzes valūtu būtu izpildīts savlaicīgi, viņa būtu guvusi trīs reizes lielāku peļņu.

23 Šādos apstākļos 2015. gada 12. oktobrī *J. Petruchová* cēla prasību *Krajský soud v Ostravě* (Ostravas apgabaltiesa, Čehijas Republika), apgalvojot, ka *FIBO* ir netaisni iedzīvojusies.

24 Kā izriet no iesniedzējtiesas nolēmuma, *J. Petruchová*, uzskatot sevi par "patērētāju" Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē, cēla prasību savas dzīvesvietas tiesā. Tāpat viņa uzskatīja, ka saskaņā ar šīs regulas 19. panta 1. punktu un 25. panta 4. punktu vienošanos par jurisdikcijas noteikšanu, kas noslēgta ar patērētāju pirms strīda rašanās, nevarot uzskatīt par spēkā esošu.

25 Ar 2016. gada 29. septembra rīkojumu *Krajský soud v Ostravě* (Ostravas apgabaltiesa) *J. Petruchová* prasību noraidīja. Šī tiesa secināja, ka pamatlīguma 30. pantā ietvertā vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu bija spēkā un ka līdz ar to tai nebija starptautiska jurisdikcija, lai izskatītu tajā iesniegto strīdu. Saskaņā ar šīs tiesas norādīto *J. Petruchová* nebija "patērētāja" statusa Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē, jo viņa nebija noslēgusi attiecīgo *CFD*, lai apmierinātu personīgās vajadzības, viņai bija nepieciešamās zināšanas un vajadzīgā kompetence, lai noslēgtu *CFD*, viņa rīkojās ar nolūku gūt peļņu un tika iepriekš informēta par riskiem, kas saistīti ar *CFD*, un par to, ka šie līgumi nebija piemēroti "privātiem klientiem" Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12. apakšpunkta izpratnē. Pakārtoti *Krajský soud v Ostravě* (Ostravas apgabaltiesa) uzskatīja, ka Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkts ir jāinterpretē tāpat kā Romas I regulas 6. pants, lai saglabātu tiesību sistēmas vienotību attiecībā uz kolīzijas tiesību normām un normām, kas regulē starptautisko jurisdikciju lietās, kuras saistītas ar patērētāju līgumiem. Tomēr finanšu instrumenti esot izslēgti no šīs pēdējās minētās normas piemērošanas jomas.

26 Ar 2017. gada 17. janvāra rīkojumu *Vrchní soud v Olomouci* (Augstā tiesa Olomoucā, Čehijas Republika) atstāja spēkā *Krajský soud v Ostravě* (Ostravas apgabaltiesa) nolēmumu.

27 Šādos apstākļos *J. Petruchová* iesniedza kasācijas sūdzību par pirmo minēto rīkojumu iesniedzējtiesā *Nejvyšší soud* (Augstākā tiesa, Čehijas Republika).

28 Iesniedzējtiesa norāda – ja *J. Petruchová* tiktu uzskatīta par patērētāju Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē, pamatnolīguma 30. pants, kurā ir atzīta Kipras tiesu ekskluzīvā jurisdikcija, nebūtu spēkā.

29 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka saskaņā ar šīs regulas 25. panta 4. punktu vienošanās, ar ko piešķir jurisdikciju, nebūtu spēkā, ja tās ir pretrunā minētās regulas 19. pantam. Šis pēdējais minētais pants ļauj atkāpties no šīs regulas II nodaļas 4. iedaļas normām, kas reglamentē jurisdikciju patērētāju līgumu jomā, tikai pamatojoties uz vienošanos, kas noslēgta pēc strīda rašanās, vienošanos, kas patērētājam ļauj celt prasību citās tiesās, kuras nav norādītas šajā 4. iedaļā, vai pamatojoties uz vienošanos, kas ir noslēgta starp patērētāju un otru līgumslēdzēju pusi, kuriem vienošanās noslēgšanas brīdī dzīvesvieta vai pastāvīgā dzīvesvieta ir vienā un tajā pašā dalībvalstī, kas piešķir jurisdikciju šīs dalībvalsts tiesām.

30 Pēc iesniedzējtiesas domām, pamatlīguma 30. pants neatbilst nevienam no šiem nosacījumiem, jo, pirmkārt, pamatlīgums tika noslēgts pirms strīda rašanās, otrkārt, vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu atņēma *J. Petruchová* Regulas Nr. 1215/2012 18. panta 1. punktā paredzētās tiesības celt prasību dzīvesvietas dalībvalsts tiesās un, treškārt, pamatlīguma noslēgšanas laikā lietas dalībnieku dzīvesvieta un juridiskā adrese attiecīgi bija dažādās dalībvalstīs.

31 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, kā interpretēt jēdzienu "patērētājs" Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē un vai personu *J. Petruchová* situācijā var kvalificēt kā patērētāju. Šajā ziņā šī tiesa uzskata, ka zemākās instances Čehijas Republikas tiesas ir nepareizi interpretējušas šo jēdzienu.

32 Pirmkārt, kā uzskata iesniedzējtiesa, "privātais klients" Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12. apakšpunkta izpratnē ne vienmēr ir "patērētājs" Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē tāpēc, ka šie divi sekundāro tiesību akti atšķiras pēc to piemērošanas jomas, un tāpēc, ka "privātais klients" pirmā minētā tiesību akta izpratnē var būt uzņēmējs otrā minētā tiesību akta izpratnē.

33 Otrkārt, iesniedzējtiesa norāda, ka, lai arī ir jārūpējas par to, lai saglabātu tiesību sistēmas vienotību attiecībā uz kolīzijas tiesību normām un normām, kas regulē starptautisko jurisdikciju lietās, kas saistītas ar patērētāju līgumiem, Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punktu nevajadzētu interpretēt tāpat kā Romas I regulas 6. panta 1. punktu, jo šīm regulām nav viens un tas pats mērķis; pirmā regula attiecas uz procesuālajiem jautājumiem, bet otrā – uz tiesību normu kolīzijas problēmu, lai noteiktu piemērojamās materiālo tiesību normas. Tādējādi līgumiem, kas attiecas uz finanšu un ieguldījumu instrumentiem, esot piemērojamas Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 4. iedaļas normas, jo no šīs iedaļas piemērošanas jomas ir izslēgti tikai daži pārvadājumu līgumi.

34 Šajā ziņā arī no Tiesas 2015. gada 28. janvāra sprieduma *Kolassa* (C-375/13, EU:C:2015:37) izrietot, ka Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkts neierobežo patērētāju aizsardzību finanšu un ieguldījumu instrumentu jomā.

35 Visbeidzot, treškārt, iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai personu varētu kvalificēt par "patērētāju" Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē, nav nozīmes tam, ka veiktajiem darījumiem ir liela vērtība, ka attiecīgajai personai ir īpašas zināšanas un kompetence vai ka attiecīgais līgums ir sarežģīts, netipisks vai ietver riskus attiecīgajai personai, par kuriem tā ir tikusi brīdināta.

36 Šādos apstākļos *Nejvyšší soud* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Regulas [Nr. 1215/2012] 17. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka arī tāda persona kā prasītāja pamatlietā, kas nodarbojas ar tirdzniecību [*FOREX* tirgū], aktīvi izvietojot savus rīkojumus – lai arī tā to dara ar tādas trešās personas starpniecību, kas profesionāli nodarbojas ar šādu tirdzniecību, – ir jāuzskata par patērētāju šā noteikuma izpratnē?"

Par prejudiciālo jautājumu

37 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka fiziska persona, kura saskaņā ar tādu līgumu kā *CFD*, kas noslēgts ar brokeru sabiedrību, veic darījumus *FOREX* tirgū, izmantojot šo sabiedrību kā starpnieku, var tikt kvalificēta kā "patērētājs" šīs tiesību normas izpratnē un vai šīs kvalifikācijas vajadzībām ir svarīgi tādi faktori kā darījumu, kas veikti saskaņā ar šādiem līgumiem, vērtība, ar šādu līgumu noslēgšanu saistītā finansiālo zaudējumu riska nopietnība, minētās personas iespējamās zināšanas vai kompetence finanšu instrumentu jomā vai tās aktīva iesaistīšanās šādos darījumos, kā arī faktors, ka uz finanšu instrumentiem neattiecas Romas I regulas 6. pants vai ka šī persona ir "privātais klients" Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12. apakšpunkta izpratnē.

38 Vispirms ir jāatgādina, ka, tā kā ar Regulu Nr. 1215/2012 ir atcelta un aizstāta Regula Nr. 44/2001, Tiesas sniegtā interpretācija par šīs pēdējās minētās regulas normām attiecas arī uz Regulu Nr. 1215/2012, ja šo abu Savienības tiesību instrumentu normas var tikt atzītas par ekvivalentām (spriedums, 2018. gada 15. novembris, *Kuhn*, C-308/17, EU:C:2018:911, 31. punkts un tajā minētā judikatūra). Īpaši tas attiecas uz Regulas Nr. 44/2001 15.–17. pantu un Regulas Nr. 1215/2012 17.–19. pantu.

39 Saskaņā ar Tiesas judikatūru Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkts ir piemērojams gadījumā, ja ir izpildīti trīs nosacījumi, proti, pirmkārt, līgumslēdzēja puse ir patērētājs, kurš rīkojas kontekstā, kas var tikt uzskatīts par nesaistītu ar viņa profesionālo darbību, otrkārt, starp šo patērētāju un profesionāli ir faktiski noslēgts līgums un, treškārt, šāds līgums ietilpst kādā no minētā 17. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktā paredzētajām kategorijām. Šie nosacījumi ir jāizpilda kumulatīvi; tas nozīmē – ja kāds no šiem trim nosacījumiem nav izpildīts, jurisdikcija nevar tikt noteikta saskaņā ar patērētāju līgumus regulējošiem noteikumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 23. decembris, *Hobohm*, C-297/14, EU:C:2015:844, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Kā izriet no iesniedzējtiesas nolēmuma, šajā lietā Tiesai uzdotais jautājums attiecas uz pirmo no šiem trim nosacījumiem, proti, uz līgumslēdzējas puses "patērētāja" statusu.

41 Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka jēdziens "patērētājs" Regulas Nr. 1215/2012 17. un 18. panta izpratnē ir jāinterpretē šauri, balstoties uz šīs personas statusu attiecīgajā līgumā, ņemot vērā tā raksturu un mērķi, nevis pamatojoties uz šīs personas subjektīvo situāciju, jo dažu darbību ietvaros vienu un to pašu personu var uzskatīt par patērētāju, bet citu darbību ietvaros – par komersantu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. janvāris, *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Tiesa no tā ir secinājusi, ka tikai uz tādiem līgumiem, kas noslēgti ārpus un neatkarīgi no jebkādas profesionālās darbības vai tās mērķa un vienīgi ar nolūku apmierināt privātā patērētāja paša vajadzības, attiecas minētajā regulā paredzētais īpašais režīms patērētāja kā vājākās puses aizsardzībai (spriedums, 2018. gada 25. janvāris, *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Šī īpašā aizsardzība netiek nodrošināta tāda līguma gadījumā, kura mērķis ir saistīts ar profesionālo darbību, pat ja tā ir paredzēta nākotnē, jo darbības nākotnes raksturs neko nemaina tās profesionālajā raksturā (spriedums, 2019. gada 14. februāris, *Milivojević*, C-630/17, EU:C:2019:123, 89. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1215/2012 17.–19. pantā paredzētie īpašie jurisdikcijas noteikumi principā ir piemērojami vienīgi tādā gadījumā, kurā starp pusēm noslēgtā līguma priekšmets ir attiecīgās preces vai pakalpojuma lietošana neprofesionālā nolūkā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. janvāris, *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāizvērtē, vai persona, kura saskaņā ar tādu līgumu kā *CFD*, kas noslēgts ar brokeru sabiedrību, veic darījumus *FOREX* tirgū, izmantojot šo sabiedrību kā starpnieku, var tikt kvalificēta kā "patērētājs" Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē.

46 Šajā ziņā ir jānorāda, ka iesniedzējtiesas nolēmumā vai Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos nekas neliecina, ka attiecīgā pamatlīguma vai *CFD* noslēgšana ietilptu *J. Petruchová* profesionālajā darbībā. Turklāt tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai *J. Petruchová* norādīja, pret ko neviens neiebilda, ka šo līgumu noslēgšanas brīdī viņa studēja universitātē un strādāja nepilnu darba laiku. Viņa apgalvo, ka ir noslēgusi minētos līgumus ārpus savas profesionālās darbības.

47 Tomēr, kā izriet no iesniedzējtiesas nolēmuma, Tiesai tiek vaicāts, vai tādā situācijā, kāda aprakstīta šī sprieduma 45. un 46. punktā, fiziskai personai var atteikt "patērētāja" statusu Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē tādu faktoru dēļ kā riski, kas saistīti ar tāda līguma kā *CFD* noslēgšanu, darījumu vērtība, šīs personas iespējamās zināšanas vai kompetence finanšu instrumentu jomā vai tās aktīva iesaistīšanās *FOREX* tirgū.

48 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 4. iedaļas normu, kas reglamentē jurisdikciju patērētāju līgumu jomā, piemērošanas joma aptver visus līgumu veidus, izņemot to, kas konkretizēts šīs regulas 17. panta 3. punktā, proti, pārvadājuma līgumu, kas nav līgums, kurš par fiksētu cenu apvieno ceļošanu un izmitināšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 2. maijs, *Pillar Securitisation*, C-694/17, EU:C:2019:345, 42. punkts).

49 No minētā izriet, ka tādi finanšu instrumenti kā *CFD* ietilpst Regulas Nr. 1215/2012 17.–19. panta piemērošanas jomā.

50 Otrkārt, Tiesa ir arī precizējusi, ka Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas tās pašas 4. iedaļas normu piemērošanas joma nav ierobežota ar konkrētām summām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 2. maijs, *Pillar Securitisation*, C-694/17, EU:C:2019:345, 42. punkts).

51 Proti, kā secinājumu 51. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, ja Regulas Nr. 1215/2012 17.–19. pants būtu jāinterpretē tādējādi, ka tos nepiemēro būtiskiem finanšu ieguldījumiem, tad ieguldītājs nevarētu noteikt (jo šajā regulā nav noteikta robeža, kuru pārsniedzot darījuma summa tiek uzskatīta par būtisku), vai uz to attiecas šajās tiesību normās piešķirtā aizsardzība, kas būtu pretrunā Savienības likumdevēja vēlmei, kura pausta minētās regulas 15. apsvērumā, saskaņā ar kuru jurisdikcijas normām vajadzētu būt ļoti paredzamām.

52 Tādējādi Regulas Nr. 1215/2012 mērķis ir tiesiskās drošības nodrošināšana, kas nozīmē Savienībā reģistrēto personu tiesiskās aizsardzības pastiprināšanu, vienlaikus ļaujot prasītājam viegli noteikt tiesu, kurā tas var vērsties, un atbildētājam – saprātīgi paredzēt tiesu, kurā tas var tikt iesūdzēts (spriedums, 2018. gada 4. oktobris, *Feniks*, C-337/17, EU:C:2018:805, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 No iepriekš minētā, it īpaši no šī sprieduma 51. punkta, kā nevēršamas sekas izriet, ka iesniedzējtiesas nolēmumā minētajam apstāklim par to, ka *CFD* noslēgšana investoram var radīt būtisku finansiālu zaudējumu risku, nav nozīmes, lai šo investoru kvalificētu kā "patērētāju" šīs regulas 17. panta 1. punkta izpratnē.

54 Treškārt, attiecībā uz jautājumu par to, vai personas tādas zināšanas un kompetence jomā, uz kuru attiecas tās noslēgtais līgums, kādas pamatlietā ir *J. Petruchová* attiecībā uz *CFD*, var tai atņemt "patērētāja" statusu Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē, ir jānorāda, ka, lai personai atzītu šādu statusu, pietiek ar to, ka tā ir noslēgusi līgumu ar mērķi, kas nav saistīts ar tās arodu vai profesiju. Šajā ziņā minētā norma neuzliek papildu nosacījumus.

55 Tā kā "patērētāja" jēdziens Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē ir definējams kā pretstats "komersanta" jēdzienam, tas ir objektīvs un nav atkarīgs no attiecīgās personas faktiskajām zināšanām un tai pieejamās informācijas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 3. septembris, *Costea*, C-110/14, EU:C:2015:538, 21. punkts, un 2018. gada 25. janvāris, *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, 39. punkts).

56 Šajā ziņā, ja tiktu pieņemts, ka līgumslēdzējas puses patērētāja statuss var būt atkarīgs no zināšanām un informācijas, kas tai ir attiecīgajā jomā, nevis no tā, vai tās noslēgtā līguma mērķis ir apmierināt tās personīgās vajadzības, tas nozīmētu atsaukšanos uz šīs līgumslēdzējas puses subjektīvo situāciju. Saskaņā ar šī sprieduma 41. punktā minēto judikatūru personas "patērētāja" statuss ir jāvērtē, pamatojoties vienīgi uz tās pozīciju konkrētajā līgumā, ņemot vērā šī līguma raksturu un mērķi.

57 Ceturtkārt, ir jāprecizē, ka tādas personas aktīva rīcība *FOREX* tirgū, kura izvieto rīkojumus ar brokeru sabiedrības starpniecību un kura tādējādi joprojām ir atbildīga par ienākumiem no ieguldījumiem, pati par sevi neietekmē minētās personas klasificēšanu par "patērētāju" Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē.

58 Kā secinājumu 53. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punktā nav prasīts patērētājam rīkoties īpašā veidā līguma ietvaros, kas noslēgts ārpus viņa aroda vai profesijas.

59 Tādējādi, lai arī valsts tiesai ir jāpārbauda, vai *J. Petruchová* līgumattiecībās ar *FIBO* patiešām rīkojās ārpus un neatkarīgi no jebkādas savas profesionālās darbības, un no tā jāizdara secinājumi attiecībā uz viņas "patērētājas" statusu, ir jāprecizē, ka šīs kvalifikācijas vajadzībām tādiem faktoriem kā darījumu, kas veikti saskaņā ar tādiem līgumiem kā *CFD*, vērtība, ar šādiem līgumiem saistīts lielais finansiālo zaudējumu risks *J. Petruchová* iespējamās zināšanas vai kompetence attiecībā uz finanšu instrumentiem vai arī tās aktīva iesaistīšanās šādos darījumos principā nav nozīmes.

60 Minētajam esot precizētam, lai kvalificētu personu kā "patērētāju" Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē, vēl ir jānoskaidro, pirmkārt, finanšu instrumentu izslēgšanas no Romas I regulas 6. panta piemērošanas jomas atbilstība un, otrkārt, šīs personas kā "privāta klienta" statusa atbilstība Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12. apakšpunktā izpratnē.

61 Lai nodrošinātu Savienības likumdevēja mērķu ievērošanu patērētāju līgumu jomā, kā arī Savienības tiesību konsekvenci, var būt atbilstošs citos Savienības tiesību aktos ietvertais "patērētāja" jēdziens (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. janvāris, *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, 28. punkts).

62 Tādējādi ir jānorāda, pirmkārt, ka, pat ja jēdziens "patērētājs" Romas I regulas 6. panta 1. punktā ir definēts gandrīz identiski Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta formulējumam, ciktāl šajā pirmajā tiesību normā ir paredzēts, ka tas attiecas uz "līgumu, ko fiziska persona [noslēgusi] mērķiem, kurus var uzskatīt par nesaistītiem ar viņas arodu vai profesiju [..]", Romas I regulas 6. panta 4. punkta d) apakšpunktā, lasot to šīs regulas 28. un 30. apsvēruma gaismā, no normām, kas piemērojamas šīs regulas 6. panta 1. un 2. punktā paredzētajiem patērētāju līgumiem, ir izslēgtas "tiesības un pienākumi, kas ir finanšu instrumenti". Kā izriet no minētās regulas 30. apsvēruma, finanšu instrumenti saskaņā ar Romas I regulu ir tie, kas minēti Direktīvas 2004/39 4. pantā, ieskaitot *CFD*, kā tas ir paredzēts šīs direktīvas I pielikuma C iedaļas 9. punktā.

63 Lai arī no Romas I regulas 7. apsvēruma izriet, ka šīs regulas materiālajai piemērošanas jomai un normām ir jābūt saderīgām ar Regulu Nr. 44/2001, kura tika aizstāta ar Regulu Nr. 1215/2012, tas tomēr nenozīmē, ka Regulas Nr. 1215/2012 normas būtu jāinterpretē Romas I regulas normu gaismā. Savienības likumdevēja prasītā saskaņotība nekādā gadījumā nedrīkstētu izraisīt to, ka Regulas Nr. 1215/2012 normas tiek interpretētas nesaistīti ar sistēmu un tās mērķiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 16. janvāris, *Kainz*, C-45/13, EU:C:2014:7, 20. punkts).

64 Jākonstatē, ka Romas I regulai un Regulai Nr. 1215/2012 ir atšķirīgi mērķi. Kamēr Romas I regulu saskaņā ar tās 1. panta 1. punkta pirmo daļu piemēro līgumsaistībām civillietās un komerclietās gadījumos, kas saistīti ar tiesību normu kolīziju, lai noteiktu piemērojamās materiālo tiesību normas, ar Regulu Nr. 1215/2012 ir paredzēts ieviest noteikumus, saskaņā ar kuriem ir iespējams noteikt tiesu, kuras jurisdikcijā ietilpst izskatīt civillietu vai komerclietu, konkrētāk, lietu par līgumu, kas noslēgts starp profesionālu darbību veicošu personu vai komersantu un personu, kura rīkojas nolūkā, kas nav saistīts ar viņas profesionālo darbību, lai šādā gadījumā aizsargātu pēdējās minētās personas tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 2. maijs, *Pillar Securitisation*, C-694/17, EU:C:2019:345, 42. punkts).

65 Šajā ziņā un kā norādīts šī sprieduma 48. un 49. punktā, ciktāl uz tādiem finanšu instrumentiem kā *CFD* attiecas Regulas Nr. 1215/2012 17.–19. pants, atteikums piešķirt procesuālo aizsardzību patērētājam tikai tāpēc, ka šāda aizsardzība viņam netiek nodrošināta tiesību normu kolīziju jomā, būtu pretrunā šīs regulas mērķiem.

66 No tā izriet, ka finanšu instrumentu izslēgšana no Romas I regulas 6. panta piemērošanas jomas neietekmē personas kvalificēšanu par "patērētāju" Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē.

67 Otrkārt, nosakot, vai faktam, ka šī persona ir "privātais klients" Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12. apakšpunkta izpratnē, ir nozīme šīs kvalifikācijas noteikšanā, ir jāatgādina, ka šajā normā "privātais klients" ir definēts kā "klients, kas nav profesionāls klients". Saskaņā ar šī 4. panta 1. punkta 11. apakšpunktu profesionāls klients ir "klients, kas atbilst [minētās regulas] II pielikumā noteiktajiem kritērijiem".

68 Saskaņā ar Direktīvas 2004/39 II pielikuma I iedaļu par profesionāļiem šajā direktīvā visos ieguldījumu pakalpojumos un darbībās un finanšu instrumentos tiek uzskatītas, pirmkārt, vienības, kam jābūt pilnvarotām vai regulētām, lai darbotos finanšu tirgos, piemēram, kredītiestādes vai ieguldījumu sabiedrības, otrkārt, lieli uzņēmumi, kas apvieno divus no trim kritērijiem, proti, to kopējā bilance ir 20 miljoni EUR, neto apgrozījums ir 40 miljoni EUR un pašu kapitāls ir 2 miljoni EUR, treškārt, vienības vai valsts iestādes, piemēram, valstu valdības, centrālās bankas vai Pasaules Banka, un, ceturtkārt, citas ieguldītājinstitūcijas. Tomēr vienības, kuras ietilpst vienā no šīm četrām kategorijām, var pieprasīt, lai pret tām izturas kā pret neprofesionāļiem.

69 Saskaņā ar Direktīvas 2004/39 II pielikuma II iedaļu klienti, kas nav minēti I iedaļā, var pieprasīt, lai pret tiem izturas kā pret profesionāļiem. Lai pret klientu, attiecībā uz kuru nevar uzskatīt, ka viņam ir zināšanas un pieredze, kas ir salīdzināmas ar profesionālo klientu kategoriju zināšanām un pieredzi, varētu izturēties kā pret profesionāli, attiecībā uz šo klientu ir jāveic iepriekšējs atbilstošs novērtējums. Profesionāla klienta statusa piešķiršana nozīmē, ka ir pārbaudīts, vai tas atbilst vismaz diviem no šiem trim kritērijiem, tostarp, pirmkārt, klients ir veicis būtiska apjoma darījumus, vidēji veicot 10 darījumus vienā ceturksnī četru iepriekšējo ceturkšņu laikā, otrkārt, tā finanšu instrumentu portfeļa apjoms pārsniedz 500 000 EUR vai, treškārt, klients ir strādājis vismaz vienu gadu specialitātē finanšu nozarē.

70 Šim esot precizētam, ir jānorāda, ka "klients" Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 10. apakšpunkta izpratnē neatkarīgi no tā "profesionālā klienta" vai "privātā klienta" statusa ir "jebkura fiziska vai juridiska persona, kam ieguldījumu sabiedrība sniedz ieguldījumu pakalpojumus un/vai papildpakalpojumus."

71 Tāpēc atšķirībā no "patērētāja", kas, kā izriet no Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta, ir fiziska persona, "privātais klients" Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12. apakšpunktā izpratnē var būt arī juridiska persona.

72 It īpaši, kā secinājumu 85. punktā būtībā ir norādījis ģenerāladvokāts, privātie klienti var būt juridiskas personas, kas neatbilst diviem no trim kritērijiem, lai viņus uzskatītu par profesionāliem klientiem un pret viņiem kā tādiem izturētos saskaņā ar Direktīvas 2004/39 II pielikuma II iedaļas normām, vai juridiskas personas, kuras, kaut arī tiek uzskatītas par profesionāliem klientiem, ir pieprasījušas, lai pret viņiem izturas kā pret neprofesionāļiem saskaņā ar Direktīvas 2004/39 II pielikuma I iedaļu.

73 No minētā arī izriet, ka kvalificēšana par "privāto klientu" Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 10. un 12. apakšpunkta izpratnē nav atkarīga no attiecīgās personas komercdarbības neesamības pretstatā kvalifikācijai par "patērētāju" saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punktu.

74 Turklāt šajās tiesību normās paredzētajām "patērētāja" un "privātā klienta" kvalifikācijām ir atšķirīgi mērķi.

75 Kā izriet no šī sprieduma 64. punkta, pirmā no šīm kvalifikācijām nodrošina aizsardzību, nosakot tiesu, kurai ir piekritība civillietās un komerclietās, bet otrā ir paredzēta, kā tas izriet no Direktīvas 2004/39 II pielikuma I iedaļas noteikumiem, ieguldītāja aizsardzībai, it īpaši attiecībā uz tās informācijas apjomu, kas ieguldījumu sabiedrībai ir jāsniedz privātajam klientam.

76 Līdz ar to, kaut arī nevar izslēgt, ka "privāto klientu" Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12. apakšpunkta izpratnē var kvalificēt kā "patērētāju" Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta izpratnē, ja tā ir fiziska persona, kas darbojas ārpus jebkādas komercdarbības, šie divi jēdzieni, ņemot vērā atšķirības to piemērošanas jomā un mērķos, kas ir izvirzīti noteikumos, kuros tie ir paredzēti, pilnībā nepārklājas.

77 No minētā izriet, ka personas kvalificēšana par "privāto klientu" Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12. apakšpunkta izpratnē pati par sevi principā neietekmē tās kvalifikāciju par "patērētāju" atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punktam.

78 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka fiziska persona, kura saskaņā ar tādu līgumu kā *CFD*, kas noslēgts ar brokeru sabiedrību, veic darījumus *FOREX* tirgū, izmantojot šo sabiedrību kā starpnieku, ir kvalificējama par "patērētāju" šīs tiesību normas izpratnē, ja šī līguma noslēgšana neietilpst šīs personas profesionālajā darbībā, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Šajā kvalifikācijā, pirmkārt, tādi faktori kā darījumu, kas veikti saskaņā ar tādiem līgumiem kā *CFD*, vērtība, ar šādu līgumu noslēgšanu saistītā finansiālo zaudējumu riska nopietnība, minētās personas iespējamās

zināšanas vai kompetence finanšu instrumentu jomā vai tās aktīva iesaistīšanās šādos darījumos paši par sevi principā nav atbilstoši un, otrkārt, fakts, ka uz finanšu instrumentiem neattiecas Romas I regulas 6. pants vai ka šī persona ir "privātais klients" Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12. apakšpunkta izpratnē, pats par sevi principā neko neietekmē.

Par tiesāšanās izdevumiem

79 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 17. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka fiziska persona, kura saskaņā ar tādu līgumu kā finanšu līgums attiecībā uz cenu starpībām, kas noslēgts ar brokeru sabiedrību, veic darījumus *FOREX* starptautiskajā valūtas tirgū (*Foreign Exchange*) tirgū, izmantojot šo sabiedrību kā starpnieku, ir kvalificējama par "patērētāju" šīs tiesību normas izpratnē, ja šī līguma noslēgšana neietilpst šīs personas profesionālajā darbībā, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Šajā kvalifikācijā, pirmkārt, tādi faktori kā darījumu, kas veikti saskaņā ar tādiem līgumiem kā finanšu līgumi attiecībā uz cenu starpībām, vērtība, ar šādu līgumu noslēgšanu saistītā finansiālo zaudējumu riska nopietnība, minētās personas iespējamās zināšanas vai kompetence finanšu instrumentu jomā vai tās aktīva iesaistīšanās šādos darījumos paši par sevi principā nav atbilstoši un, otrkārt, fakts, ka uz finanšu instrumentiem neattiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I), 6. pants vai ka šī persona ir "privātais klients" Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/39/EK (2004. gada 21. aprīlis), kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK, 4. panta 1. punkta 12. apakšpunkta izpratnē, pats par sevi principā neko neietekmē.

[Paraksti]